

HET ZONNIGSTE UUR.

raas zijn niets dan kleine middeltjes tot eigen geruststelling, — zoo daar niet ademde en woei, zweepte en hijgde, boven de torens en hun bangende schaduw, de Gentsche vrijheidsgeest, die altijd uitweg vindt, al is het door een dool-hof vol bramen en distels; die den uitweg móet vinden, en zoekt tot hij hem gevonden héeft. Het is dat de Gentenaar, hoe hem boeit en niet loslaat eene beangstigende werkelijkheid, zijn geest niet rusten laat, geen vrede vindt naar den geeste, zoolang, in zijn gemoed, de realiteit niet gegroeid is tot het Evenwicht, dat ik Stijl noem.

* * *

Hier is, gij begrijpt het, geen sprake van Stijl-alleen-naar-den-vorm. Ik bedoel hier vooral Levens-stijl.

Levens-stijl, ik kan hem moeilijk anders omschrijven dan door de antithesis: hij is het tegen-deel van Levens-pose. Pose is altijd leugen: zij is het bewijs, en soms de ver-

goeding van een gebrek. Als macht is ze niet, dan hoogstens een middel tot verweer. Wil ik mij laten doorgaan, wil ik poseeren voor een rijk man, dan neem ik daarvan de uiterlijkheden aan — al te opzichtelijke kleedij, over-groot vertier, en wat dies meer — die me de achting bezorgen, die ik oordeel noodig te hebben om door het leven te komen. Pose kan echter, behalve een leugen, ook een ziekte zijn. Zij kan den ongezonden zucht zijn naar eene vooruit-komende, eene opmerkelijke en opgemerkte personaliteit, die daardoor alleen reeds bewezen wordt niet te bestaan. Zonder levensbehoefte ditmaal, en zelfs tot schade in mijne levensvoorwaarden, kan eene neiging, die ik me-zelf niet verklaar, er mij toe drijven, het uitzicht nabij te willen komen van een acteur of een jockey. Niets nochtans, in mijne omgeving, kan me daar middellijk of onmiddellijk belang voor inboezemen, of bezorgen eruit profijt. Misschien onderga ik er schade door, en zeker noemt men er mij